

дослідник музичного виконавства і диригентської творчості, у нього завжди свій погляд на історико-культурні процеси а публічні виступи глибоко аналітичні і обґрунтовані.

Які б складні й відповідальні ділянки української культури не очолював Володимир Іванович, які б почесні звання не отримувач, завжди в його серці палає незгасимий вогонь любові до рідної землі. Перебуваючи на високих державних посадах, він ніколи не втрачає зв'язків зі своєю «малою батьківщиною». І яскравим свідченням любові до рідної землі є його слова: «Більш за все люди повинні любити свою сім'ю, рідну землю, Батьківщину. Я чудово усвідомлюю, що є християнином. З повагою ставлюся до інших конфесій, але знаю, що народжений і хрещений у православній вірі, в Українській Православній Церкві. Пам'ятаючи це, завжди буду йти цим шляхом, тому що це – моє переконання»¹.

Бойко О. Д.

Часом трапляється так, що не обов'язково людину треба знати тривалий час і часто з нею спілкуватися. Інколи достатньо випадкової зустрічі для того, щоб мати повне уявлення про неї. Пам'ятаю, відбувалася зустріч із творчою молоддю Ніжина, саме тоді я дізнався, що Володимир Іванович із Хорошого Озера, тобто наш земляк, як і про те, що він не тільки музикант, науковець, успішний керівник, а й перебував на дипломатичній роботі, хоча він на цьому не акцентував.

Я професійно займаюся питаннями соціальної пам'яті і можу стверджувати, що кожна людина свідомо чи ні хоче залишити по собі добрі справи, добру згадку про себе. Тільки одна просто хоче цього, а інша для цього наполегливо працює. Якщо говорити про Володимира Івановича, то він працює на позитив, він відчуває у цьому внутрішню потребу, це для нього важливе, як дихання. Він надзвичайно щира, контактна, доброзичлива людина, і це не маска, навіть не стиль його життя – це його ество...

Я дуже ціную, що він очолює журі нашого Ніжинського юніорського конкурсу. Це важливо не тільки для нас, а головне – для тих дітей, які беруть участь у ньому, адже вони можуть показати себе такій людині, яка потім підтримає і, так би мовити, поведе далі.

Володимир Іванович допомагає нам і тим, що він здійснює наукове керівництво роботою дисертантів, викладачів нашого Університету. Він сприяв гастролям у Ніжині відомих артистів, завдяки йому у нас виступали Євгенія Мірошніченко, Валентина Антонюк, Геннадій Дем'янчук і багато інших. Як справжній професіонал, Володимир Іванович доброзичливий, але й критичний, а це дуже важливо для фахового зростання. У нас є хорівий колектив «Світоч», його співаки і хормейстери дуже цінують його думку, а він доброзичливо говорить про їхню творчість, але завжди критично.

Володимир Іванович безпосередньо причетний до багатьох добрих справ у Ніжині, і це можна пояснити кількома причинами. По-перше, він підтримує постійний контакт зі своєю малою батьківщиною. Є люди, які досягають чогось великого у своєму житті, але відмежовуються від того, звідки вони, де народилися, ніби це нагадує їм щось неприємне. У Володимира Івановича цей зв'язок із рідною землею органічний, він і сьогодні дивиться на світ і сприймає його крізь враження і спогади свого дитинства. Він хоче бачити його таким, яким він тоді уявлявся йому.

По-друге, він скрізь і завжди підтримує молодь: бере участь у Ніжинському юніорському конкурсі, керував хором хлопчиків, допомагає талановитим студентам, аспірантам, бо розуміє – те, що людина встигає зробити змолоду, лишається з нею назавж-

¹ Із промови В. І. Рожка на відкритті VI Міжнародної Пасхальної асамблеї.

ди. Тобто це природний етап її зростання, і якщо пропустити, втратити той момент, коли людина здатна навчитися, то вже потім не навчиш і не надолужиш. По-третє, він завжди допомагає талановитій молоді. Навіть у цих юніорських конкурсах виявили себе багато яскравих, справді талановитих солістів. Я можу спокійно виставляти їх і в оперному театрі, і в палаці «Україна», і мені не буде соромно, бо вони пройшли професійний відбір. Цим зумовлено довіру до конкурсу, його авторитетність. Такого рівня йому надає не просто участь Володимира Івановича у роботі журі, а зацікавлене, професійно вимогливе ставлення і до виступів його учасників, і до організації кожного заходу.

Коли такі люди є, то від спілкування з ними стає трохи світліше, до того ж, спілкування з Володимиром Івановичем починається його посмішкою, яка у відповідь теж викликає вашу посмішку – і контакт уже налагоджено!

КОСТЕНКО Л. В.

Я заметила, что чем выше и значимее личность, тем сложнее всё-всё рассказать о ней. Хочу вспомнить свою первую встречу с Владимиром Ивановичем. Не могу сказать точно, когда это было, лет 15 назад. Но что меня сразу покорило и вызвало большую симпатию к Владимиру Ивановичу. Он тогда занимал пост замминистра культуры, это очень высокая, на мой взгляд, должность, и я представляла, что это должен быть надменный, серьёзный, неприступный человек. И вдруг, вижу интеллигентнейшего, добрейшего человека с улыбкой, за одну минуту располагающей к себе, и ты готов ему рассказать всё, и веришь, что он тебе поможет. К тому же, он очень обязательный, я видела, если Владимир Иванович сказал: «Я разберусь, я помогу», вне сомнений, он это сделает.

Меня удивило то, что по долгу службы мне приходилось встречаться с очень многими и государственными деятелями, и людьми, занимающими определённые посты. Им присуща напускная суровость, строгость, неприступность.

А когда я общалась с Владимиром Ивановичем, я чувствовала себя пани. И это чувство впервые возникло у меня, когда я училась во Львове, а второй раз, когда на нашей территории слушала Владимира Ивановича и поняла, что его поведение было европейским.

Он работал в Москве, в Посольстве Украины, и там тоже я с ним встречалась и разговаривала. И никогда ни в одной должности он не изменялся как личность: всегда доброжелателен, приветлив. Такими должны быть люди государственного уровня. Это первое. Кроме того, меня покорила во Владимире Ивановиче его безграничная любовь и преданность той родине, где он родился, малой родине. Мне пришлось сталкиваться с известными людьми, я не буду называть фамилии, которые стесняются сказать, что родились и выросли в Нежине. А Владимир Иванович, где бы он ни был, сразу: «Це Ніжин, це мої ніжинці, як там мій Ніжин? Як там моє училище?»¹. Он с таким благоговением говорит и вспоминает об этом, и гордится этим. И когда он приезжает в Нежин, идёт по улице и говорит: «Ой, эта улица, по этой улице мы шли с моим преподавателем, и тогда у нас возникла идея или интерпретация такого произведения, здесь я встречался, здесь я любил, здесь ещё что-то». Ему дорог каждый переулок, каждый дом, и он не скрывает своих чувств.

¹ Здесь и далее в статье цитаты взяты из разговора с В. И. Рожком.